

Mede-werksters

Het was al twee weken onrustig in de korf. De werkbijen vlogen af en aan, maar ze brachten niet veel nectar mee. Onverrichterzake losten ze de beetje nectar die ze hadden opgezogen en vlogen steeds verder uit om nog bloemen te vinden. Waarom waren zoveel bloemen verdwenen? Waar was het kattenkruid, dat altijd zoveel nectar produceerde? Wat was er gebeurd met de grote lindeboom in de voortuin waar je makkelijk wel zes keer per dag langs kon komen om uit die kleine bloemetjes te putten? Niemand die het wist, maar op deze manier ging het niet goed met het volkje.

Het leek ook wel of steeds minder werkbijen het werk moesten doen. Er werd gemord in de korf: zo komen we de winter niet door! 'Meer nectar, meer honing,' werd er geroepen. Ja, die darren konden mooi kletsen. Die zaten in hun toch al grotere raten een beetje te wapperen met hun vleugels om de korf te ventileren vanwege de hoge temperatuur. Verder niets. Luiwammesen waren het, En straks mochten ze ook nog een nummertje maken met de koningin als die uitzwermd.

Maar daar dachten de darren anders over. Ze hadden meer nectar nodig om energie op te doen. Straks moesten ze achter de koningin aanvliegen om hun ding te doen. Als hun bijenvolkje in stand moest blijven moesten zij in actie kunnen komen.

Zoals dat gaat had de koningin niet in de gaten dat er te weinig honing was; niemand durfde haar te vertellen dat er een probleem was. Tot het te laat was, want ze had meer honing nodig dan de bijen konden aanmaken. De honingraten werden leeggezogen en aan de koningin gevoerd, maar steeds minder werkbijen hielden het vol om uit te vliegen en nectar te verzamelen. De koningin krijste dat ze meer nodig had, zelfs de darren gingen zich ermee bemoeien en zeiden dat ze ook te weinig te eten kregen.

Toen was het genoeg. Melissa, een oude en wijze werkbij wist bij de koningin te komen en vertelde haar dat de wereld buiten aan het dood gaan was, dat er te weinig nectar meer was en dat er nog maar een voorraad voor een maand was.

'Maar het is al september,' schreeuwde de koningin. 'Wat moeten we nu?'

'Het einde is nabij, majesteit,' zei Melissa. 'Het einde van de bloemen, het einde van de wereld, het einde van ons bijenvolkje.'

'Wat dan?' zei de koningin. 'Hoe moeten we verder?'

Melissa zuchtte. 'We moeten samen ten onder gaan, majesteit. De werkbijen, de darren en U, met permissie. Dat is niet aangenaam, maar we kunnen het einde verzachten.' Hoopvol keek de koningin Melissa aan.

'Als we de honing die nog resteert vermengen met een beetje water en we laten het gisten, hebben we volgende week een prachtige voorraad mede. Al achtduizend jaar drinken de mensen mede en worden er vrolijk van. Als wij dat nu ook doen, en we drinken ons vol, hebben we in ieder geval een vrolijk einde.'

En zo geschiedde. Dronken van de mede vernietigde het bijenvolkje zichzelf, de koningin, de darren en de werkbijen, die voortaan als mede-werksters de geschiedenis in zouden gaan.

Melissa